

De tre sprog

I Schweiz levede der engang en gammel greve, som havde en eneste søn, der var så dum, at han slet ikke kunne lære noget. "Der kan ikke komme noget ind i dit tykke hovede," sagde faderen ærgerlig, "det er lige meget, hvad vi så gør ved dig. Nu vil jeg sende dig hen til en berømt lærer, og se om han kan hjælpe på dig." Drengen blev så sendt til en fremmed by til en meget dygtig lærer og blev der et helt år. Så kom han hjem igen, og faderen spurgte: "Hvad har du så lært, min søn?" - "Jeg har lært at forstå hundenes sprog," svarede drengen. "Gud fri mig," råbte faderen, "er det det hele! Det er bedst, du kommer til en anden lærer."

Drengen rejste af sted og kom hjem et år efter. "Hvad har du lært?" spurgte faderen. "Jeg har lært at forstå fuglenes sprog," svarede drengen. "Din dovne slyngel," råbte faderen, "nu har du igen spildt den kostbare tid, og du skammer dig ikke en smule over det. Nu vil jeg sende dig til en tredje lærer, og hvis det ikke hjælper, vil jeg ikke længere kendes ved dig." Drengen blev igen sendt et år bort, og da han kom hjem, spurgte faderen: "Hvad har du nu lært?" - "Nu kan jeg forstå, hvad frøerne kvækker," svarede drengen. Faderen sprang rasende op, kaldte på sine folk og sagde: "Han der står, er ikke mere min søn. Jeg forstøder ham. Før ham ud i skoven og slå ham ihjel." Men da folkene skulle til at dræbe ham, fik de medlidenhed med ham og gav ham lov til at løbe sin vej, og de skar så tungen og øjnene ud af et rådyr og bragte den gamle det.

Ynglingen gik og gik og kom til sidst til et slot, hvor han bad om natteleje. "Hvis du vil overnatte i det gamle tårn, må du gerne," sagde slotsherren, "men jeg advarer dig, for der er fuldt af vilde hunde, som gøer og hyler, og på bestemte tider forlanger de et menneske udleveret, og æder det straks. Hele egnen er opfyldt af sorg og skræk derover, men ingen kan finde på råd." Ynglingen var ikke bange. "Lad mig kun komme op til dem," sagde han, "og giv mig noget kød med, som jeg kan kaste for dem. Mig gør de såmænd ikke noget." Da han stod fast ved sit forsæt, fik han æde med til de vilde dyr, og slotsherren viste ham op i tårnet. Da han kom derop, gøede hundene slet ikke, men logrede venligt og spiste, hvad han gav dem. Den næste morgen kom han til alles forbavselse sund og rask ud af tårnet, og sagde til slotsherren: "Hundene

har fortalt mig, hvorfor de bringer så meget fortræd over landet. De er forheksede og vogter en stor skat nede i tårnet. Før den er hævet, falder de ikke til ro, og de har også sagt mig, hvordan man bærer sig ad dermed." Alle, der hørte det, blev meget glade, og slotsherren lovede at antage ham som sit barn, hvis han virkelig kunne hjælpe dem. Han gik så igen ind i tårnet og kom ud med en vældig kiste fuld af guld. Man hørte nu aldrig mere hundenes gøen, og landet var befriet for denne plage.

Nogen tid efter fik ynglingen lyst til at rejse til Rom. På vejen kom han forbi en sump, hvor frøerne sad og kvækkede, og da han hørte, hvad de sagde, blev han helt tankefuld og bedrøvet. Da han langt om længe kom til Rom, var paven lige død, og kardinalerne var i stor tvivl om, hvem der skulle være hans efterfølger. De blev til sidst enige om, at de ville vente med at vælge den ny pave, til Gud gav dem et tegn. I samme øjeblik, de havde bestemt det, trådte den unge greve ind i kirken, og pludselig fløj to snehvide duer hen og satte sig en på hver skulder. Præsterne troede, at det var et tegn fra Gud og spurgte ham, om han ville være pave. Han vidste ikke rigtig, hvad han skulle sige til det, men duerne hviskede til ham, at han skulle sige ja, og det gjorde han da også til sidst. Han blev så salvet og indviet, og nu var det sket, som han havde hørt frøerne i sumpen kvække om. Han måtte derpå stille sig op og messe, og havde ingen andelse om, hvad han skulle sige, men de hvide duer, der sad på hans skuldre, kom ham til hjælp, og hviskede hvert ord til ham.

* * *